

Naszályi pillanatok – Könyvbemutató a naszályi könyvtárban

KRISTÓFNÉ SZABÓ SZERAFINA

A kíváncsiság és a megismerés találkozása maga a felfedezés. Az új mindig gondolatokat ébreszt, érzelmeket kelt, s ki arra született, hogy észrevételeivel másoknak örömet szerezzen, az a művész: a költő, az író, a festő, a zeneszerző. Ilyen indíttatással járja évtizedek óta az országot a zalai születésű Kanizsa József író-költő, aki egy-egy új kötetével mindig visszatér „fogadott” hazájába, Naszályra.

Kanizsa József.

Fotó: Kristófné Szabó Szerafina

Most, 2014. november 12-én abból az alkalomból láttuk őt vendégül, hogy megjelent Naszályi pillanatok c. kötete, könyvei sorában a negyvenharmadik. „Nekiünk, naszályiaknak – vallja a polgármester a kötet előszavában – a

legfontosabb az otthonunk, az itt élők boldogulása és boldogsága. Magunkénak érezzük és egy kicsit a miénk is a kötetben fellelhető alkotások mindegyike. Megszólít, nekiünk szól és büszkén, de finom harmóniával jeleníti és mutatja meg környezetünket. A könyvön a családi meghittség szép érzése vonul végig. Ne is csodálkozzon ezen az olvasó; Kanizsa József szívének különösen kedves ez a település. Itt ismerte meg a feleségét, Czérna Vilmát – avat be bennünket a titokba Maszlavér István polgármester.

Gyönyörű példája a házastársi szeretetnek, hogy e könyvét a költő feleségének ajánlja 50. házassági évfordulójukra. Naszályról a költőnek a hazája, a hazáról pedig a családjá, a szerettei jutnak az eszébe. A ciklusban ezután a feleségéhez, az anyósához és az édesanyjához írott versei következnek. Szép képekkel mutatja be Vilmát, a feleségét, akinek „áramló szél borzolja gesztenye-szín haját”, és méltóságteljesek arcának vonásai. *Borbély Máriát*, az anyósát nagy terhet cipelő asszonyként mutatja be, akinek megszépíti napjait, hogy a dédunokája fogja a kezét. Amikor édesanyjára gondol, „fölgeng benne a sürgönydrót zene”. Még a nyírfa, az ég bányárfelhői, s a kis pipitér is őt idézi meg. A képekben gazdag, természetkedvelő költemények után Isten áldását kéri Naszály népére.

Három ciklusba sorolja a költő e kötetben a verseit. A „Naszályi örökségem a vers” ciklusában Kanizsa József megismertet bennünket a településsel. Mintha ott lennénk – a „Naszályon állok” című versét olvasva – érezzük, ahogy az arcunkba vág a dunai szél; aztán a hátunk mögött megpillantjuk a tatai Öreg-tavat, távolabb a Gerecsét és a Turulmadarat. Láthatjuk „A Gerecse alatt” költeményében felesége édesanyját, Borbély Máriát, ahogy a kisszéken ülve emlékezik.

A „gyermekversek” ciklusában a tavasz gólyahír-lobogású, harmat-szivárványú, patakcsobogású, és a kertben fütyül a rigó. Pillangó száll és ring a sok virág – megannyi kedves kép tárul eléink. E ciklusában alig akad olyan állat, évszak, napszak, ünnep, amiről ne jutna a költőnek eszébe gyerekeknek szóló, kedves gondolat, üzenet. „Karácsonyi gyertya / Ég nagy fényel”/ „Szívünkben mennyi/ Édes vágy fészkel”/ - olvashatjuk a „Közeleg karácsony” című versében.

Az „Emlékezések” ciklusába már próza is vegyül. A kötet ezen részében író-olvasó találkozókról, barátságokról találunk verseket, lírai visszaemlékezéseket. Megtudhatjuk azt is, hol és mikor ismerte meg a feleségét. A költő Vilmához írott két gyönyörű verssel és sok (saját készítésű) családi fotóval zárja e kötetet. Egy szép gondolatot: „Fogd a kezem/ Fogd szeretettel,/ ahogy ötven éve/ és ne ereszd el...”/

Kanizsa József Zajkon, Zala megyében született 1942-ben. Huszonnyolc éve a Krúdy Gyula Irodalmi Kör titkára, 12 éve a Magyar Kultúra Lovagja, szülőfalujában a „Zajkért” emlékérmeket kapta, Körmenden a „Szabad Sajtóért” Oklevél és Aranytoll birtokosa lett. S idén – a Naszályi Napok alkalmával – a „Naszályi Kultúrájáért” kitüntetést vehette át.

Földije sorsa és a táj, ahonnan vétetett – költészetének fontos tárgyai. *Tandori Dezső* írta róla egy recenziójában: „A közérthetőségen és a témák emberi közelségén túl még néhány komoly erényét, becses szépségét emelhetnénk ki Kanizsa

József verseinek. Egyik a szó, a belső érték jegyében, szinte rímél is az iméntivel: a becsületessége. Kötődés, megújulás, visszatérés hármassága tagolja verseinek szerves anyagát. Az egyszerű szavú táj összetett tartalmát híven feltáró mozdulat – ez a költemény lényege igen sokszor. A tájban pedig ott áll, tevékenykedik, töpreng az el nem szakadt, hazatérő – és hazavárt – fiú, a vidék szülötte...”

Kanizsa József sorsa eleve elrendeltetett, hiszen gyerekként édesanyja elég irodalmi munícióval látta el. Ő a saját maga költötte meséivel kötötte le a figyelmem. Magával ragadó volt, ilyenkor egy másik, nagyszerű képzeletbeli világba kerültem. Nyolcévesen már olvastam, többek között Petőfi műveit is, amelyek szintén meghatározóak voltak nekem, a lelkemnek. A két irány hatott rám: úgy tízévesen írtam az első versemetmondja.

Mindezen előzmények ismeretében nem különös, hogy nagy örömmel jött ismét közénk. Sümeg István alpolgármester köszöntő szavai után verseiből mondott el néhányat a költő, s ebben a segítségére volt a helybéli irodalomkedvelő társaság néhány tagja is, *Szöllősi Magdika* vezetésével, s *Dibusz Dária*, a helyi általános iskola diákja.

A kellemes hangulatú találkozást kis „kérdés-felelek” zárta be, s a költő dedikálta új és régebbi könyveit az olvasóknak.

Naszály, Művelődési Ház és Könyvtár.
Fotó: Szilassi Andrea